

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΟΙΚΙΑΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Όταν η άνοιξη άργησε ν' αρθεί

Αγαπτιέ αναγνώστη καλημέρα.

Από σήμερα αλλάζουμε σελίδα. Οι αναμνήσεις από τα παλιά: «Στιγμές της Ζωής», ολοκλήρωσαν τον κύκλο τους. Γράφτηκαν 66 κείμενα και νομίζω ότι ήταν αρκετά. Τα κείμενα αυτά, μου έδωσαν προσωπικά την ευκαιρία- γράφοντας τα- να ζήσω όμορφες στιγμές, φέρνοντας στην θύμησή μου γλυκές αναμνήσεις, από την εποχή της αξέχαστης δικής μας νιότης.

Τώρα εγκαινιάζω μια διαφορετική μορφή επικοινωνίας μαζί σας. Η νέα μας επαφή θα βασισθεί όχι πλέον σε συγκεκριμένα γεγονότα, που τα ζήσαμε όλοι, αλλά σε δικά μου συναισθήματα, όπως αυτά με άγγιξαν και με συγκίνησαν, στα χρόνια που έζησα αναμεσά σας στην κοσμοπολίτικη πόλη του Σύδνεϋ, δημοσιογράφος σε παροικιακά έντυπα και τελευταία στο ελληνικό τμήμα του SBS.

Πρόκειται για προσωπικές εμπειρίες που εκδελώνονται σε μορφή διηγημάτων, καθώς για 35 χρόνια ζούσα ανάμεσα σας, γράφοντας για εσάς, και αναπνέοντας τον ίδιο αέρα χαράς, αγωνίας και λύπης, και κάθε συναισθήματος, που μόνο εμείς οι μετανάστες το βιώσαμε στην φιλόξενη αυτή δεύτερη πατρίδα μας την Αυστραλία.

Τα διηγήματα αυτά δεν έχουν δημοσιευθεί. Θα παρουσιάζονται κάθε εβδομάδα, προβάλλοντας με την μορφή της μυθολογίας, πάλι στιγμές της δικής μας ζωής, των ανθρώπων μας, των ανθρώπων της παροικίας μας, που ζούνε την καθημερινότητα, αλλά έρχονται στιγμές που όλα αλλάζουν όταν στην πόρτα τους θα παρουσιασθεί κάτι που θα κάνει την καρδιά τους να σκιρτήσει.

Το σκίρτημα της καρδιάς δεν έχει ηλικία. Όλοι έχουμε το δικαίωμα στον έρωτα.

Η άνοιξη άργησε ν' αρθεί.

Η Βασιλική έμαθε ότι το διπλανό σπίτι από το δικό της, στο μικρό δρομάκι του Marrickville, νοικιάστηκε και πάλι αλλά ούτε που ενδιαφέρθηκε να μάθει ποιοι ήταν οι καινούργιοι νοικάρηδες. Αυτό γινόταν συχνά τον τελευταίο χρόνο, από τότε που η καλή της γειτόνισσα η Ευανθία πέθανε και οι κληρονόμοι το έβαλαν για πώληση. Όσο όμως δεν βρισκόταν αγοραστής το νοικιάζανε.

Συνήθως το ενοικίαζαν ομάδες από νεαρούς Αυστραλούς καλλιτέχνες που έκαναν πολύ θόρυβο και αυτό την ενοχλούσε. Νοσταλγούσε τα χρόνια που με την μακαρίτισσα την Ευανθία, πίνανε τον καφέ τους και τα λέγανε, ποτέ στο σπίτι της μιας ποτέ στο σπίτι της άλλης. Ήταν και οι δυο τους χήρες και είχαν πολλά να πουν. Μόνο που η Ευανθία ήταν πολύ μεγαλύτερη πλησίαζε τα ενενήντα, ενώ η Βασιλική μόλις έπιασε τα εξήντα.

Η Ευανθία την αποκαλούσε το μωρό της και αυτό έκανε την Βασιλική να γελά και να απαντά:

- Ναι πολύ μωρό. Μια γριά εξηντάρα είμαι.

- Όχι κοριτσάκι μου. Εσύ καλά στέκεσαι. Μπορεί και να παντρευτείς αν βρεθεί κάποιος καλός άνθρωπος.

- Ευανθία μου τι κουβέντες λες. Τώρα σε αυτή την ηλικία να θέλω άνδρα. Εγώ την ζωή μου την έζησα ήσυχα με τον μακαρίτη τον Μανώλη και ας ήταν 25 χρόνια μεγαλύτερος. Ήταν χρυσός άνθρωπος.

- Σας θυμάμαι που πρωτοήρθατε σε αυτό το σπίτι.

τι. Ήταν ο πρώτος χρόνος του γάμου σας και εσύ μόνο 20 χρόνων. Ήσουν μπουμπουκί, άσπρη με ροδοκόκκινο πρόσωπο.

- Περρασμένα ξεχασμένα Ευανθία μου. Τώρα τι είμαστε.

Ποτέ μα ποτέ η Βασιλική δεν μίλησε στην Ευανθία ούτε και στον άνδρα της τον Μανώλη το δικό της μυστικό. Τι την έκανε να φύγει από το νησί να έρθει στο Σύδνεϋ να βρει τον θείο της -τον αδελφό του πατέρα της- ο οποίος και της προξένεψε τον Μανώλη που είχε μπακάλικο δικό του.

Φυσικά ο πατέρας της έγραψε, στον αδελφό του την αλήθεια. Ότι ήταν φτωχοί και οι γαμπροί ζητούσαν προίκα. Εξάλλου και ο θείος της έγραφε του πατέρα της από καιρό να του στείλει την ανιψιά του και να την καλοπαντρέψει. Όμως υπήρχε ένα μυστικό που γνώριζε μόνο η Βασιλική. Ακόμη ούτε και στην μάνα της το είπε.

Το μυστικό αυτό ήταν ο μοναδικός λόγος, που ένα βράδυ πήρε την μεγάλη απόφαση και είπε στον πατέρα της:

- Στείλε με στον θείο μου. Θέλω να πάω στην Αυστραλία.

Εκείνο το απόγευμα συναντήθηκε και πάλι με τον Χρήστο στην παραλία. Ήταν μια δική τους μυστική γωνιά ανάμεσα σε δύο πελώριους βράχους, που δεν μπορούσε να τους δει κανένας. Η μυστική γνωριμία τους κρατούσε τρεις μήνες. Ούτε η ίδια μπορούσε να εξηγήσει στον εαυτό της τι την έσπρωξε και του είπε μόλις συναντήθηκαν:

- Χρήστο ποτέ θα έρθεις να με ζητήσεις από τους γονείς μου;

Το αγόρι -είχαν την ίδια ηλικία- έμεινε να την κοιτά, χωρίς να μπορεί να αρθρώσει λέξη. Η Βασιλική σαν το είδε να την κοιτά αμίλητος προχώρησε και του είπε:

-Είναι τρεις μήνες που με φιλάς, καιρός να με ζητήσεις από τους δικούς μου.

Ο Χρήστος σαν να βρήκε κάποια δύναμη και με σβησμένη φωνή ψέλλισε:

- Μα μόνο σε φιλώ τίποτε άλλο Βασιλική δεν σκέφτομαι.

- Και το θεωρείς λίγο να με φιλάς τρεις μήνες. Του απάντησε εκείνη αυθάδικα, του γύρισε την πλάτη και έφυγε τρέχοντας. Το ίδιο βράδυ ήταν που είπε του πατέρα της να την στείλει στον θείο της στην Αυστραλία. Θα το μετανιώσει πικρά. Ήταν πολύ αργά. Σε λίγους μήνες θα βρισκόταν στο Σύδνεϋ. Σε μερικές μόνο εβδομάδες θα γίνονταν τα προξενιά με τον Μανώλη.

Ο έρωτας της για τον Χρήστο δεν έσβησε ποτέ και

ήξερε ότι ήταν δικό της λάθος.

Τα χρόνια πέρασαν και η Βασιλική ζει μόνη στα εξήντα της χρόνια στο Σύδνεϋ.

Κρατώντας το φλιτζάνι με τον καφέ και φορώντας μια άχαρη πλατιά μπλε ρόμπα βγήκε έξω στον κήπο της και αδιάφορα έριξε μια ματιά στην διπλανή αυλή. Αυτό που αντίκρισε την έκανε να αρχίζει να τρέμει. Της έπεσε το φλιτζάνι από τα χέρια κάνοντας δυνατό θόρυβο αφού χτύπησε πάνω σε κάποια πέτρα.

Ο άνδρας που βρισκόταν μόνος στην γειτονική αυλή και κάτι κλάδευε, ακούγοντας τον θόρυβο γύρισε το πρόσωπό του προς το μέρος της. Σαν αντίκρισε την γυναίκα να παραπατά πλησίασε προς το διαχωριστικό που χώριζε τα δύο σπίτια και την ρώτησε με σπασμένα αγγλικά αν χρειάζεται βοήθεια.

Η Βασιλική ένιωθε να καταρρέει, ακούμπησε πάνω σε μια καρέκλα και με σβησμένη φωνή, το πρώτο πράγμα που τον ρώτησε στα ελληνικά ήταν:

- Πως ονομάζεστε κύριε;

- Δημήτρης κυρία. Δημήτρης Χριστοδούλου απάντησε αυτός προσθέτοντας: Μήπως με γνωρίζετε;

- Όχι ψέλλισε η Βασιλική και βρήκε ακόμη την δύναμη να ρωτήσει: Μήπως έχετε δίδυμο αδελφό που λέγεται Χρήστος;

- Όχι κυρία δεν έχω δίδυμο αδελφό ούτε άλλο συγγενή. Ζω μόνος από τότε που πέθανε η γυναίκα μου.

Σαν κάτι να πλέκτρισε το κλονισμένο της κορμί. Το γυναικείο της ένστικτο ξύπνησε ύστερα από χρόνια. Έριξε μια ματιά στην παλιά της ρόμπα. Έβαλε το χέρι της πάνω στα ακατάστατα μαλλιά της, χαμογέλασε χαζά στον άγνωστο γείτονα που έμοιαζε καταπληκτικά στον ανεκπλήρωτο έρωτά της τον Χρήστο, λέγοντας:

- Πρέπει να πάω μέσα. Έχω το γκάτζι αναμμένο.

Τρικλίζοντας σαν μεθυσμένη, έφτασε μέχρι την πίσω πόρτα της αυλής και χώθηκε στην κουζίνα. Έκατσε απότομα στην πρώτη καρέκλα που βρέθηκε μπροστά της, πήρε μια βαθιά αναπνοή και είπε από μέσα της:

- Δεν είναι δυνατό να του μοιάζει τόσο. Δεν είναι δυνατό. Τα λίγα σγουρά του μαλλιά και το παχύ μουστάκι είναι τα ίδια έστω και αν έχουν ασπρίσει. Όμως δεν είναι αυτός.

Στην συνέχεια έριξε μια ματιά γεμάτη απογοήτευση στην παλιά και άχαρη της ρόμπα, θυμήθηκε τα λόγια της καλής της φιλενάδας που κάθε φορά που την συναντά, της λέει:

- Σουλουπώσου καμμένη Βασιλική. Σουλουπώσου. Τι είναι αυτά τα άχαρα ρούχα που φοράς. Κρίμα και στέκεσαι καλά.

Σπκώθηκε από την καρέκλα έτρεξε προς τον καθρέφτη και βλέποντας την εικόνα της ψιθύρισε:

-Αύριο θα πάω στα καταστήματα. Έχουν και sales και ύστερα στην κομμωτρία.

Μπάμπης Ράκης